

“Jo també baixo cançons de Napster”

Brams segueix en la seva línia de denúncia social, política i cultural. En el seu últim disc, *Aldea Global Thematic Park*, utilitzen l'excusa dels parcs temàtics –amb Port Aventura al capdavant– per criticar la globalització i les seves conseqüències. És el seu tret particular contra aquest fenomen que consideren nefast i en certa manera també molt eteri.

Al *Titot*, il·letrista i cantant del grup, li costa escriure sobre paper, diu que s'ha acostumat massa a treballar (“escriure i esborrar unes mil vegades”) davant la pantalla blava de l'ordinador. Internet, un dels paradigmes de la globalització, és una de les seves eines per buscar informació i idees en què més tard es basen les cançons de Brams. Però en el seu últim disc carrega contra aquest fenomen en tots els sentits.

—Què us preocupa més, la globalització econòmica o cultural?

—Tant una com l'altra són nefastes. L'econòmica perquè perpetua la injustícia i garanteix l'explotació, un cop comencen a anar de baixa les estructures neoliberals. La mundialització dóna un poder absolut a les multinacionals. D'altra banda, la globalització cultural també és extremadament negativa, tot i que, a aquest aspecte, se li atribueix un cert discurs de mestissatge. Però res més lluny de la realitat, perquè el que s'està fent és potenciar les cultures estatals, imperials, en detriment de les cultures petites, i es tendeix a una homogeneïtzació cultural. Una ens espolia i l'altra ens anul·la la identitat.

—Com ha afectat la vostra música aquesta globalització?

—El concepte d'*Aldea Global* no és nou, ja ve de lluny i, de fet, encara li falta temps per consolidar-se, per asentar-se, i perquè sigui totalment irrefutable. Ens trobem un cop més amb una d'aquelles coses que primer ens instal·len a casa i després ens demanen si ens està bé. Però quan ens

ho pregunten, allò ja és inamovible. Aquest és el cas de, per exemple, la Unió Europea. Hi som i ningú no ha preguntat què en pensàvem, ens ho han venut dient: “Hi som, i quina sort que ens hagin acceptat.” La globalització és més etèria i, en aquest sentit, res és més negatiu. Tot s'està fusionant i cada cop ens enfrontem amb gegants més grans. A més, són gegants sense cap visible, cosa que és pitjor perquè no saps contra qui t'enfrontes. Quan hi ha una dictadura evident, hi ha una figura, i pots abocar totes les teves ires contra aquesta. Ara s'aboquen contra el titella de torn que les multinacionals posen en el govern per defensar els seus interessos. Penses: “Etic equivocant el tret”, i no saps cap on disparar, tot està molt difós.

—Potser és per això que abans les vostres cançons parlaven de coses més concretes?

—Aquest disc l'hem fet perquè tingués un sentit més unitari –un sentit en el seu conjunt–, no volíem que fos el resum de les deu últimes cançons fetes durant l'any. Treure un CD és com un llibre de contes i teníem ganes de fer una novel·la. Explicar una sola cosa en tot un disc i que tingués una coherència en si mateix. Això ja ho vam fer amb l'anterior –*Tot és possible*– i en aquest abans de fer la primera lletra ja teníem decidit de què parlaríem. Aleshores vaig començar a escriure, després van venir les músiques.

—I com ha funcionat aquest nou sistema de fer les cançons?

—El disc és més coherent. En un principi trobàvem que era molt mo-

Francesc Ribera, *Títot*, el lletrista i cantant, recorda la dura campanya que va patir el grup al País Valencià.

nolític perquè parlàvem d'una sola idea i podíem caure en el perill de fer una cosa bastant pesada. Per evitar-ho vam fer un invent de separar quatre cançons, que en realitat era una, "La guerra de la verdulaire". Expliquem una mateixa història amb diferents cançons, músiques i ritmes. Per fer aquestes dotze cançons n'hem fet servir vint o vint-i-dues. Et sap greu perquè només agafes un tros petit i després ja te n'oblides, però d'aquesta manera surt un disc molt més dinàmic i viu.

—Sembla que aneu evolucionant cap el reggae i l'ska. Com és que ja no incorporeu tant de rock en aquests últims discs?

—Es tracta de fer una lletra i buscar una música que sigui capaç d'explicar-la. Si ho fas al revés ja t'has

equivocat. Les músiques van en funció del que es diu. Si dones un missatge molt positiu, si parles de la materialització dels somnis, necessites una música concreta, el mateix passa si renegues de déu i sa mare. En una mateixa cançó també pots canviar d'intensitat, de sobte t'enfades i també canvia la música...

—No té res a veure amb el fet que hagueu canviat de discogràfica, ara fa tres anys?

—No, la discogràfica, igual que l'anterior, ha sentit el disc quan ha estat gravat, quan els ha arribat de fàbrica. En aquest sentit, tenim una llibertat

absoluta. Tampoc podria ser d'una altra manera.

—Us preocupen les noves tecnologies com Napster o les gravadores de CD?

—Aquest sistema et permet tenir a l'abast música de manera gratuïta, cosa que pica frontalment amb els interessos de les multinacionals. Estic segur que les discogràfiques trobaran la manera que la gent no pirategi. Si tot això piqués només contra els nostres interessos em preocuparia, però mentrestant jo baixo cançons de Napster.

—S'ha atenuat la situació al País Valencià després dels problemes que va tenir per la cançó "Pesta blava" que feia referència a Lizondo?

—Hi va haver una campanya molt seriosa contra nosaltres però per sort vivim en un país que té una memòria

històrica curtíssima. La gent del PP sempre necessita dimonis i, a nosaltres, ens van utilitzar per parlar contra Acció Cultural. Ens van prohibir fer concerts sistemàticament, era impossible aconseguir un permís i trobar un local. Estàvem censurats, però la cosa es va normalitzant i pensem baixar durant la gira.

—Com veus el panorama musical del país?

—Destacaria el ressorgiment de la música tradicional. Amb referència obligada a Pomada. Un grup que ha aparegut passant de discogràfiques i de tot, i que s'està fent un espai i rep unes crítiques molt positives de tot arreu. Per exemple, en el concert de l'*Avui* (el 23 d'abril) van coincidir Fermin Mugruza i Manolo Miralles a dir que eren molt bons, cosa que em va estranyar molt. Això demostra la capacitat que té d'entusiasmar públics tan diferents.

—Les col·laboracions amb altres músics i cantants us són habituals. Penseu gravar algun disc amb Mesclat?

—La intenció és gravar un disc però no se sap quan. Mesclat té un problema: volíem ser tan heterogenis, un de mallorca, un altre de València... Sempre que hi ha concert és complicat i aleshores no hi ha qui assagi. Per exemple, a l'estiu només s'han pogut lligar dues dates. Els *Pets*, *Pomada*, *Brams*, tothom està de gira.

—I què me'n dius, de Josep Maria Cantimplora (el seu *alter ego*) i l'Orquestra Cloratita?

—En Josep Maria Cantimplora és un personatge molt característic. Sempre m'explica que la seva estratègia és la del lluitador de judo: aprofitar la força de l'enemic en contra seu. I a les seves cançons utilitza aquesta tècnica. És un lluitador, en aquest sentit, molt modest, perquè la seva clandestinitat no li permet segons quines frivolitats, ni tocar en segons quins esdeveniments. Mai no he pogut veure'l en un concert però espero fer-ho... És com el subcomandant Marcos.

Bibiana Guarch